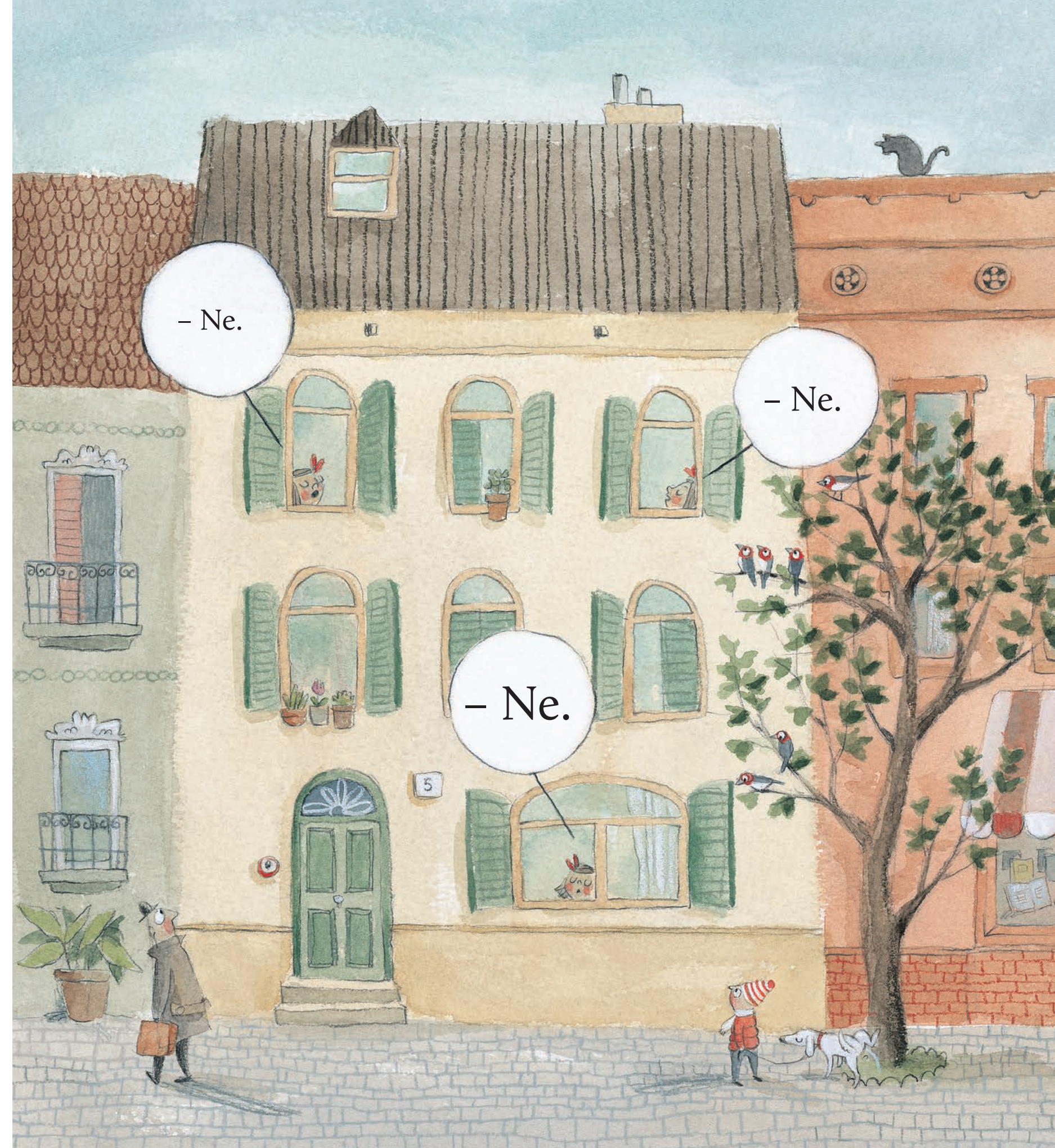

Viskas prasidėjo tądien, kai Paula nusprendė viskam sakyti „ne“.

- Paula, prašau, išsivalyk dantukus.
- Paula, prašau, ateik susišukuoti plaukus.
- Paula, prašau, naudokis stalo įrankiais.

Viskam sakyti „ne“ buvo labai smagu.
Paula galėjo daryti, ką tik panorėjusi.

– Paula, prašau, susitvarkyk kambarį.

– Ne.

– Paula, prašau, persirenk.

– Ne.

– Paula, prašau, eik praustis.

– Ne.

– Paula, prašau, pavalgiusi nusinešk savo lėkštę į kriauklę.

– Ne.

Viskas aplink susijaukė. Tačiau Paulai tai nė kiek nerūpėjo. Ji buvo susižavėjusi savo mažyte netvarka.

– Paula, prašau, apsivilk pizamą.

– Ne.

– Paula, prašau, gulkis į lovą.

– Ne.

– Viskas čia greitai virs džunglėmis, – galiausiai jai tarė mama, bučiuodama ir linkėdama saldžių sapnų.

Ir tuomet prasidėjo...

Staiga jis atsirado Paulos kambaryje. Ją iš miegų prižadino tikras viesulo gūsis tiesiai į veidą. Tik tai buvo visai ne viesulas, o miegančio liūto alsavimas. Jo knarkimas grumėjo tarsi griaustinis.